

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Karla Šimky, Lenky Krupíkové, Petra Mikeše, Ivo Pospíšila, Barbary Pořízkové a Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupená Mgr. Petrem Jelínkem, advokátem se sídlem Ovčárecká 311, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2021, č. j. KUOK 101553/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 5. 2023, č. j. 72 A 46/2021-56,

t a k t o :

Kasační stížnost žalobkyně **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Jádru sporu a jeho dosavadní průběh

[1] Jádrem sporu je, zda krajský soud o nepřipuštění zastoupení podle § 35 odst. 3 (resp. odst. 2 až 7) s. ř. s. jiným subjektem než obecným zmocněncem rozhoduje usnesením, a pokud ano, zda je proti tomuto usnesení přípustná kasační stížnost.

[2] Žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci napadla žalobou rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce z 16. 7. 2021, č. j. SMOL/162766/2021/OSC/PREST/Bat. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, a přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích.

[3] Žalobkyně předložila plnou moc ze dne 26. 4. 2023, z níž vyplývá, že odborové organizaci Spravedlnost uděluje „*plnou moc pro zastoupení při jednání před soudem ve věci č. j. 72 A 46/2021-46 a pro všechny úkony s tím spojené.*“ Dále předložila potvrzení, že je členkou odborové organizace Spravedlnost, a zápis ze zasedání výboru zmocněnců, v němž je uvedeno, že členem odborové organizace Spravedlnost je i A. H., který je pověřen žalobkyni zastupovat. Krajský soud při tomto jednání s A. H. jako pověřeným členem odborové organizace Spravedlnost jednal.

[4] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením zastoupení žalobkyně odborovou organizací Spravedlnost nepřipustil. Při výkladu § 35 odst. 3 s. ř. s. vyšel z judikatury k obdobnému § 26 odst. 1 o. s. ř., podle níž se za odborovou organizaci považuje takový spolek, jehož úkolem je hájit práva a oprávněné zájmy zaměstnanců a zastupovat je v kolektivním vyjednávání. Shledal, že v projednávané věci byla odborová organizace účelově vytvořena s cílem zastupovat své členy v soudních řízeních. Takový postup je

v rozporu s pravidly pro zastupování právníckými osobami v soudním řízení podle § 35 s. ř. s.

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

[6] Namítla nesprávné posouzení právní otázky spočívající v neústavním výkladu § 35 odst. 3 s. ř. s. a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro nedostatek důvodů.

[7] Jelikož se kasační stížnost týká pouze procesních práv žalobkyně v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud ji nezasílal žalovanému k vyjádření.

II. Důvody postoupení věci rozšířenému senátu

[8] Osmý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném projednání věci shledal, že je naplněn důvod pro postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť dospěl k právnímu názoru odlišnému od právního názoru již vyjádřeného v jiném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Shledal nejednotu v judikatuře některých senátů tohoto soudu.

[9] Desátý senát ve věci sp. zn. 10 As 290/2022 věcně rozhodl o kasační stížnosti proti usnesení předsedy senátu, kterým bylo potvrzeno usnesení asistentky o nepřipuštění zastoupení v řízení o žalobě proti rozhodnutí. Ačkoliv se desátý senát v uvedeném rozsudku k nutnosti rozhodnout o nepřipuštění zastoupení formou usnesení nikterak nevyjádřil, musel si o ní podle předkládajícího senátu mlčky učinit úvahu, neboť jde o otázku existence přezkoumávaného aktu jako předmětu řízení o kasační stížnosti.

[10] V řízení sp. zn. 5 Afs 12/2010 pátý senát věcně přezkoumal kasační stížnost podanou proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž tento soud nepřipustil zastoupení tehdejší žalobkyně společností Auditorská a daňová kancelář, s. r. o. (dále „ADK“). Rozsudkem ze dne 6. 8. 2010, č. j. 5 Afs 12/2010-80, č. 2132/2010 Sb. NSS, usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rovněž tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud podle předkládajícího senátu implicitně vyjádřil právní názor, že o nepřipuštění zastoupení účastníka má krajský (městský) soud rozhodovat usnesením, proti kterému je přípustná kasační stížnost.

[11] V rozsudku č. j. 2 Ans 6/2010-42, bodu 28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*městský soud měl za situace, kdy se domníval, že společnost ADK nemůže žalobce v řízení zastupovat, vydat samostatné usnesení o nepřípustnosti zastupování (viz § 27 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).*“

[12] První senát naproti tomu v rozsudku č. j. 1 Afs 62/2010-61, bodu 15, vyslovil: „*Jestliže městský soud v daném případě pochyboval o žalobcově zastoupení při podání žaloby, měl k dispozici v první řadě nikoli instrument podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale ty procesní postupy, které k odstranění jím dovozeného nedostatku podmínky řízení zákon výslovně stanoví (§ 104 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., § 37 odst. 5 s. ř. s.). Žalobce měl být odpovídajícím způsobem poučen (§ 36 s. ř. s.) a měla mu být dána příležitost k nápravě procesních nedostatků. Teprve nevyužil-li by jí, mohl městský soud z této skutečnosti vyvodit i příslušné důsledky. Ke stížní námitce je však třeba uvést, že takovým důsledkem by zde nemohlo být vydání usnesení*

pokračování

o nepřipustnosti zastoupení (zvýraznil NSS) *ve smyslu § 35 odst. 6 s. ř. s., které se týká možnosti nepřipuštění zastoupení tzv. obecným zmocněncem, jímž však zástupkyně žalobce (tedy zástupkyně podle § 35 odst. 2 s. ř. s.) nebyla.*“

[13] Podle osmého senátu je názor prvního senátu možné chápat tak, že o nepřipuštění zastoupení (právníčkou osobou poskytující daňové poradenství) podle § 35 odst. 2 s. ř. s. by nemohlo být rozhodnuto usnesením. V takovém případě je názor vyslovený prvním senátem odlišný od názoru vysloveného druhým senátem a učiněného mlčky pátým a desátým senátem.

[14] I kdyby tomu tak nebylo, hodlá se osmý senát od názoru vysloveného druhým senátem a učiněného mlčky pátým a desátým senátem odchýlit.

[15] Osmý senát se přiklání k názoru, že o nepřipuštění zastoupení (odborovou organizací) podle § 35 odst. 3 s. ř. s. nemá být rozhodováno usnesením, tedy k názoru, jenž pro účely občanského soudního řízení zastává i Nejvyšší soud (stanovisko sp. zn. Cpjn 202/2013).

[16] Stěžejním argumentem pro správnost tohoto názoru je podle osmého senátu samotné jazykové znění nyní aplikovaného § 35 odst. 3 s. ř. s. upravujícího zastoupení odborovou organizací, jenž (stejně jako odst. 2 a 4 až 7) nepočítá s rozhodováním o nepřipuštění zastoupení, na rozdíl od odst. 8 tohoto ustanovení. Pokud by zákonodárce zamýšlel zakotvit rozhodování o nepřipuštění zastoupení i pro jiné situace než nepřipuštění zastoupení obecným zmocněncem, jistě by to stejným či obdobným způsobem jako v § 35 odst. 8 s. ř. s. výslovně vyjádřil i v dalších odstavcích tohoto paragrafu.

[17] Důvodem pro takové rozlišení je skutečnost, že zastoupení fyzickou osobou – obecným zmocněncem, je přípustné bez dalšího vždy, s výjimkou zákonných podmínek, při jejichž splnění je soud oprávněn rozhodnout o nepřipuštění takového zastoupení. Naproti tomu zastoupení specializovanou právníčkou osobou je přípustné pouze při splnění zákonných podmínek. Jinými slovy, z právní úpravy plyne, že zastoupení těmito osobami je nepřipustné, ledaže jsou splněny zákonné podmínky pro připuštění takového zastoupení. Při nesplnění podmínek přípustnosti zastoupení právníčkou osobou tak již soud nevydává usnesení, neboť fakticky o nepřipustnosti zastoupení takovou osobou nerozhoduje.

[18] Pro případ, že by se rozšířený senát neztotožnil s právním názorem osmého senátu, má osmý senát v úmyslu odchýlit se od právního názoru pátého a desátého senátu v otázce přípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o nepřipuštění zastoupení právníčkou osobou. V obou případech totiž tyto senáty implicitně připustily kasační stížnost, neboť ji věcně projednaly. Osmý senát je však toho názoru, že pokud by správným procesním postupem při nepřipuštění zastoupení právníčkou osobou mělo být vydání usnesení, pak by proti takovému usnesení neměla být kasační stížnost přípustná. Na rozdíl od zastoupení obecným zmocněncem, které je *a priori* platné a účinné až do rozhodnutí soudu o nepřipuštění zastoupení, je nepřipustnost zastoupení právníčkou osobou dána *ex lege*, nesplněním podmínek pro přípustnost zastoupení takovou osobou. Usnesení o nepřipuštění zastoupení právníčkou osobou podle § 35 odst. 2 až 7 s. ř. s. tak nemůže zasahovat do procesních práv a povinností účastníků řízení ani třetích osob.

III. Posouzení věci rozšířeným senátem

III. 1. Právní názor rozšířeného senátu

[19] Podle § 17 odst. 1 věty první s. ř. s., *dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.*

[20] Pátý a desátý senát v rozsudcích č. j. 10 As 290/2022-30 a č. j. 5 Afs 12/2010-80 skutečně implicitně zaujaly právní názor, že o nepřipuštění zastoupení specializovanou právnickou osobou podle § 35 odst. 2 až 7 s. ř. s. je nutno (či je přinejmenším přípustné) rozhodnout usnesením. Přezkoumaly-li totiž věcně zákonnost uvedených rozhodnutí krajských soudů, musely v souvislosti s tím učinit předběžnou úvahu o způsobilosti takového usnesení být předmětem věcného přezkumu v řízení o kasační stížnosti. Druhý senát pak v rozsudku č. j. 2 Ans 6/2010-42 o nezbytnosti rozhodnout o nepřipuštění zastoupení účastníka řízení právnickou osobou usnesením pojednal explicitně.

[21] První senát naproti tomu v rozsudku č. j. 1 Afs 62/2010-61 v bodě 15 *in fine* uvedl, že vydání usnesení o nepřipustnosti zastoupení nepřipadá v případě zastoupení právnickou osobou v úvahu, na rozdíl od rozhodování o přípustnosti zastoupení tzv. obecným zmocněncem (svůj názor však podrobněji nerozvedl).

[22] Osmý senát se v předkládacím usnesení s podrobnou argumentací ztotožnil s právním názorem prvního senátu. Zároveň míní, že i pokud by vydání usnesení o nepřipustnosti zastoupení právnickou osobou bylo procesně správným postupem, neměla by proti takovému usnesení být přípustná kasační stížnost.

[23] Právní názor rozšířeného senátu je tedy dána.

III. 2. Právní názor rozšířeného senátu

[24] Podle § 35 odst. 3 s. ř. s. *navrhovatel může být zastoupen též odborovou organizací, jejímž je členem. Za odborovou organizaci jedná k tomu pověřený její zaměstnanec nebo člen.*

[25] Podle dalších odstavců § 35 s. ř. s. může být navrhovatel zastoupen též advokátem či jinou osobou vykonávající specializované právní poradenství, týká-li se návrh oboru jejich činnosti – např. patentový zástupce, daňový poradce či notář (odst. 2). Může být zastoupen též právnickou osobou zabývající se ochranou určitých zájmů vzniklou na základě zvláštního zákona, k jejímž činnostem uvedeným ve stanovách patří ochrana před diskriminací (odst. 4), poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům ve věcech mezinárodní ochrany apod. (odst. 5), ochrana práv cizinců ve věcech pobytu cizinců a zaměstnanosti (odst. 6) a ochrana práv subjektů údajů ve věcech ochrany osobních údajů (odst. 7). Velmi podobně jsou možnosti zastoupení upraveny i v občanském soudním řádu – § 25 (advokát), § 25a (notář), § 25b (patentový zástupce) a § 26 odst. 2 až 7 (Úřad pro mezinárodněprávní ochranu dětí a „zvláštní“ právnické osoby).

[26] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *se účastník může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu* [pozn. NSS: tzv. obecný zmocněnec]. *Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně.*

pokračování

[27] Podle § 27 odst. 1 a 2 o. s. ř. se účastník může dát zastoupit také kteroukoliv fyzickou osobou, která je plně svéprávná. Tento zástupce může jednat jediné osobně. Soud rozhodne, že zastoupení podle odstavce 1 nepřipouští, jestliže zástupce zřejmě není způsobilý k řádnému zastupování, anebo jestliže jako zástupce vystupuje v různých věcech opětovně. Podle § 167 odst. 1 téhož zákona, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje soud usnesením. Usnesením se rozhoduje zejména o podmínkách řízení, o zastavení nebo přerušování řízení, o odmítnutí návrhu, o změně návrhu, o vzetí návrhu zpět, o smíru, o nákladech řízení, jakož i o věcech, které se týkají vedení řízení.

[28] Podle citovaného § 35 odst. 8 s. ř. s. se o nepřipuštění zastoupení účastníka řízení rozhoduje jen za podmínek tam uvedených, tj. pouze ve vztahu k obecnému zmocněnci, jenž buď zřejmě není způsobilý k řádnému zastupování (např. není schopen řádně činit procesní úkony), nebo zastupuje v různých věcech opětovně (tzv. vinklaření či pokoutnictví – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2428/08, citované v bodu 34 rozsudku NSS ze dne 8. 7. 2016, č. j. 8 As 164/2015-33).

[29] Ve vztahu k první posuzované otázce, tedy zda má soud rozhodovat o nepřipuštění zastoupení účastníka řízení právnickou osobou podle § 35 odst. 2 až 7 s. ř. s. usnesením, se rozšířený senát shoduje s právním názorem osmého senátu vyjádřeným v předkládacím usnesení.

[30] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. je obdobně jako podle § 27 odst. 1 a 2 o. s. ř. obecně (jako výchozí stav) zastoupení obecným zmocněncem možné, ledaže bude naplněna jedna z tam uvedených možností (zřejmá nezpůsobilost k řádnému zastupování a zastupování v různých věcech opětovně). Jinými slovy platí, že zastoupení obecným zmocněncem je bez dalšího přípustné, tedy že plná moc udělená obecnému zmocněnci je procesně vůči soudu vždy účinná, dokud soud nerozhodne, že nastaly důvody pro nepřipuštění takového zastoupení. Ty však nespočívají v tom, že by zástupce nebyl obecným zmocněncem, tedy že by nesplňoval samotnou definiční podmínku, nýbrž v tom, že jako obecný zmocněnec zastupovat nemůže (není schopen) nebo nesmí (není mu to dovoleno). Právě proto je nutné o ukončení (nepřipuštění) vzniklého zastoupení řádně procesně (konstitutivně) rozhodnout, přičemž procesní úkony, které obecný zmocněnec učiní jako zástupce účastníka řízení do okamžiku nabytí právní moci usnesení o nepřipuštění zastoupení, jsou účinné (usnesení NS z 29. 4. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1301/97, č. 23/2000 Sb. rozh. civ., z nějž vyšel NSS v usneseních ze dne 4. 3. 2008, č. j. 8 As 59/2007-63, a ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 38/2018-19, a v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 237/2016-32, bod 18).

[31] Naproti tomu zastoupení podle § 35 odst. 2 a 3 až 7 je možné pouze při splnění tam uvedených podmínek, ať již kladených na osobu zástupce (vzdělání, členství v profesní komoře, vznik na základě zvláštního právního předpisu, konkrétně vymezená náplň činnosti spočívající v ochraně určitých zájmů) nebo na oblast práva, jíž se věc týká (diskriminace, věci mezinárodní ochrany apod., pobyt cizinců, zaměstnanost, ochrana osobních údajů). Podle uvedených ustanovení jiná osoba nemůže účastníka v soudním řízení zastupovat, pokud (dokud) nesplňuje zákonem jasně dané podmínky. To znamená, že plná moc udělená osobě nezpůsobilé k zastupování je procesně vůči soudu neúčinná, tedy jako by nebyla vůbec předložena, takže soudy ji nebudou bez dalšího akceptovat (KOCOUREK, T., a KÜHN, Z. in KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 35, s. 220, bod 62). Jelikož takové zastoupení není vůči

soudu účinné, není namístě jakkoliv, ani deklaratorně, rozhodovat o tom, že se zastoupení nepřipouští, neboť tato skutečnost (neúčinnost takového zastoupení vůči soudu; povahu samotného právního vztahu mezi zastoupeným a zástupcem není pro posouzení účinnosti zastoupení vůči soudu třeba zkoumat) plyne přímo ze zákona.

[32] Jestliže tedy nepřipustnost zastoupení plyne přímo ze zákona, krajský (městský) soud o nepřipustění (neumožnění) zastoupení odborovou organizací nerozhoduje, tj. nevydává rozhodnutí ve smyslu § 53 s. ř. s. Shodně tomu bude i při neumožnění zastoupení podle § 35 odst. 2 a 4 až 7 s. ř. s.

[33] Rozšířený senát se ztotožňuje i s právním názorem osmého senátu, že neumožnění zastoupení nelze provést toliko fakticky tak, že soud s odborovou organizací (či jiným „zástupcem“ podle § 35 odst. 2 a 4 až 7 s. ř. s.) jako zástupcem účastníka řízení nejedná (přestane jednat) bez dalšího. V souladu s poučovací povinností soudu podle § 36 odst. 1 věty druhé s. ř. s., jakož i zásadou vstřícnosti vůči účastníkům řízení (osobám zúčastněným na řízení) soud účastníku řízení přípisem sdělí, že zastupování jím vybranou osobou není přípustné (a tedy je vůči soudu neúčinné) z důvodu nesplnění zákonných podmínek kladených na osobu zástupce či předmět sporu.

[34] Konečně se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i s právním názorem osmého senátu, že v případě, že krajský (městský) soud přesto vydá místo přípisu rozhodnutí (zde usnesení), nepůjde o nicotný úkon či úkon vydaný bez zákonného podkladu, nýbrž materiálně se bude jednat stále o přípis, jemuž soud pouze nesprávně a nadbytečně propůjčil formu rozhodnutí (usnesení). Podmínkou řízení o kasační stížnosti však podle § 102 s. ř. s. je, že jí lze brojit jen proti „rozhodnutí“ (tedy rozsudku nebo usnesení, viz § 53 odst. 1 a 2 s. ř. s.) krajského soudu. Úkon soudu, který podle zákona nemá být usnesením, se jím nemůže materiálně stát jen proto, že soud tuto formu nesprávně zvolí. Opačný závěr by znamenal, že projednatelnost opravného prostředku proti úkonu krajského soudu by závisela na tom, jakou formu pro něj krajský soud zvolil, bez ohledu na to, zda tak učinil správně, či nikoli. Takový výklad by však projednatelnost kasační stížnosti vztáhl i na úkony, jejichž samostatný přezkum v řízení o kasační stížnosti zákonodárce nezamýšlel.

[35] Kasační stížnost podaná proti sdělení krajského soudu účastníkovi, že jeho zastoupení v řízení právnickou osobou není přípustné, směřuje vůči úkonu, který není „rozhodnutím“ krajského soudu ve smyslu § 53 a 102 s. ř. s., ač mu soud dal formu usnesení. Není tedy splněna podmínka řízení o kasační stížnosti, že jejím předmětem může být jen takovýto úkon. Nedostatek nelze odstranit. Proto je třeba kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[36] Ani za této situace však sdělení krajského soudu účastníkovi, že zastupování jím vybranou osobou není přípustné, není mimo dosah soudní ochrany. Jako jakýkoli jiný úkon krajského soudu může být nesprávný. Pokud tato nesprávnost má povahu vady řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, je taková vada podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přípustným důvodem kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě (návrhu), případně k ní Nejvyšší správní soud přihlédne, i když nebyla součástí důvodů kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

III. 3 Shrnutí

pokračování

[37] Z výše uvedeného výkladu tedy plyne následující závěr:

[38] O nepřipuštění zastoupení účastníka řízení specializovanou právníckou osobou podle § 35 odst. 2 až 7 s. ř. s. soud nerozhoduje. Nepřípustnost je dána ze zákona nesplněním podmínek pro účinky takového zastoupení vůči soudu. Soud pouze informuje účastníka řízení (přípisem), že zastoupení účastníkem vybranou osobou je vůči soudu neúčinné. Pokud přesto krajský soud vydá o nepřipuštění zastoupení účastníka řízení specializovanou právníckou osobou usnesení, nejde o „rozhodnutí“ ve smyslu § 53 a 102 s. ř. s. Kasační stížnost proti takovému úkonu soud odmítne pro nedostatek podmínky řízení, kterou je způsobilý předmět řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.].

IV. Posouzení věci samé

[39] Rozšířený senát po posouzení rozhodné právní otázky s ohledem na hospodárnost řízení rozhodl věc sám podle § 71 odst. 1 *in fine* Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu.

[40] O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě samotné (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS, bod 50).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2025

Filip Dienstbier
předseda rozšířeného senátu